

Arrest

nr. 296 913 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 20 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 30 november 2021, dient op 1 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 16 februari 2023.

1.3. Op 26 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 27 juni 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, D.J., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op (...) september 2006 in Abzingani (district Hesarak, provincie Nangarhar). Je woonde daar slechts enkele jaren als kind, en verhuisde al vroeg naar Khoshkonbad (district Behsud, provincie Nangarhar), waar je woonde tot jouw vertrek uit Afghanistan. Je woonde er samen met jouw beide ouders en 5 broers. Daarnaast woonden ook jouw grootvader en 2 ooms langs vaderszijde bij jou. Je ging tot de 6de klas naar school in de Qalay Mirza school.

Jouw vader werkte sinds het Afghaanse jaar 1393 (tussen maart 2014 tot maart 2015) voor de Afghaanse inlichtingendiensten, de NDS. Hij begon als 2de luitenant maar was tegen 2021 opgeklommen tot kapitein. Jouw oudste oom langs vaderszijde was werkloos, en jouw jongste oom langs vaderszijde was student in de madrasa. In 2018 of 2019 werd jouw oudste oom langs vaderszijde vermoord door de taliban bij een bezoek aan jouw geboortedorp, omwille van het werk van jouw vader. Het was geweten in Abzingani dat jouw vader bij de NDS werkte, en omwille van hun haat voor de NDS vermoordden de taliban jouw oom langs vaderszijde.

Toen de taliban de macht in Afghanistan overnamen ontvluchtte jouw vader het land. Hij ontsnapte naar Pakistan, waar hij zich vestigde in Jalala Camp, bij Peshawar. Talibanleden uit Abzingani, die zich gevestigd hadden in een nabijgelegen legerbasis, begonnen jou lastig te vallen in hun zoektocht naar jouw vader. Ze klopten 2 of 3 keer aan jouw huisdeur aan, waarbij ze jou telkens vroegen naar waar jouw vader zich bevond. Je zei telkens het niet te weten, ondanks toenemende druk vanwege de taliban. Ook wanneer ze jou op straat tegenkwamen vroegen de taliban je telkens waar jouw vader was. Bij hun laatste bezoek zei de taliban dat als jouw vader er de volgende keer niet zou zijn, dat ze jou in de plaats zouden meenemen. Je liet dit aan jouw vader weten, en hij organiseerde terstond jouw uitreis uit Afghanistan. Je werd samen met jouw tweelingbroer het land uitgestuurd, maar jouw broer werd in Kabul bang en ging terug naar jouw huis in Behsud.

Toen de taliban vervolgens naar jouw huis kwamen zeiden ze hetzelfde tegen jouw broer, als hetgeen ze bij het bezoek daarvoor tegen jou hadden gezegd. Daarop regelde jouw vader de reis van jouw hele gezin naar Pakistan. Van jouw jongste oom langs vaderszijde is ondertussen geen nieuws meer.

Je vertrok eind augustus 2021 uit Afghanistan en bereikte België op 30 november 2021 via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk. Je diende te België een verzoek om internationale bescherming in op 1 december 2021.

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas legde je de volgende documenten neer: jouw vertaalde taskara (kopie), een screenshot van jouw vader zijn Pakistaans telefoonnummer, medische documenten van jouw vader (kopies), foto's van jouw familie in Pakistan (kopies).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban.

Vooreerst kon je niet op overtuigende wijze aantonen dat jouw vader bij de NDS werkte. Gevraagd naar het werk van jouw vader kon je het CGVS daar bijzonder weinig over vertellen. Zo verklaarde je louter in

welk jaar hij bij de NDS was begonnen, welke rang hij had, en dat hij vanuit Jalalabad aan "verkenning" deed: "Om iemand te achtervolgen, en om informatie over die persoon te verzamelen" (NPO, P.5-6). Nochtans had je in het kader van jouw asielprocedure aan je vader gevraagd naar zijn werk. Toch wist je niet of jouw vader ooit talibanleden had gearresteerd, en of hij ooit betrokken was geweest in gevechten met talibanleden. Je kwam enkel de bovenstaande feiten te weten, en vertelde daar nog bij dat zijn baas kolonel S(...)H(...)was, "het hoofd van de NDS in Jalalabad" (NPO, P.10-11). Hierbij dient te worden opgemerkt dat je noch documenten neerlegt over jouw vader zijn werk, noch voldoende ondersteunende informatie hieromtrent. Ook blijkt geenszins uit de beschikbare informatie dat in de loop van jouw vader zijn vermeende carrière bij het NDS ene kolonel S(...)H(...)hoofd van de NDS in Jalalabad was. Er werden verschillende opeenvolgende hoofden van het NDS in Jalalabad teruggevonden, die geheel andere personen dan kolonel S(...)H(...)bleken (blauwe map, zie administratief dossier).

Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie je hierover niet afdoende zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban. Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat je niet op de hoogte bent van een eventuele verdere zoektocht van de taliban naar jou of jouw familieleden. Nochtans heb je noch heel wat familie in Abzingani, maar zei je dat je je "vader nooit over dit thema gevraagd" hebt (NPO, P.14). Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van jouw persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van jouw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jouw relaas.

Voorts bleken jouw verklaringen met betrekking tot de vervolging van jou en jouw familie door de taliban allesbehalve aannemelijk. Hoewel de taliban "nooit problemen met" jou hadden (NPO, P.8), spraken ze jou wel "ontelbare keren" aan op straat (NPO, P.12), en zijn ze "2 of 3 keer" naar jouw huis gekomen na de machtsovername (NPO, P.9) in hun vermeende zoektocht naar jouw vader. Bij die benaderingen vroegen de taliban "altijd over mijn vader". Zo vroegen ze je "waar mijn vader is" om zo "mijn vader aan hen te geven" (NPO, P.8). Jij zei telkens "niet te weten waar hij is" (NPO, P.9), hoewel je nog met je vader in contact stond na zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, P.8). Het is opvallend hoe gemakkelijk je aan deze immense druk van de taliban, die je constant kwamen opzoeken en die bovendien in het verleden al jouw oom langs vaderszijde hadden gedood in Abzingani (NPO, P.10), wist te weerstaan. Temeer de taliban ook "een deadline gegeven" hadden om je vader te vinden, waarvan het niet naleven ervan zou leiden tot jouw aanhouding en gevangenzetting (NPO, P.9). Toen je gevraagd werd wat er gebeurde na het verstrijken van de deadline verklaarde je laconiek: "Niets. Dan kwamen ze opnieuw en dan waren ze boos. En dan vroegen ze opnieuw waar mijn vader was" (NPO, P.9). Deze geduldige en bijzonder inconsistente houding van de taliban staat in schril contrast met het lotgeval van jouw oom langs vaderszijde. Die werd bij een bezoek naar Abzingani gedood, louter omwille van de job van zijn broer bij de NDS (NPO, P.10). Die tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig.

Het vertrouwen van jou en jouw vader in het geduld van de taliban was begrensd. Nadat de taliban jou eind augustus 2021 weer hadden opgezocht, "hadden ze gezegd dat als mijn vader zich niet zou overgeven dat ze mij zouden meenemen". Daarop besliste jouw vader jou, samen met jouw tweelingbroer, uiteindelijk het land uit te sturen richting Turkije (NPO, P.10). Je ging met jouw tweelingbroer naar Kabul, waar de smokkelaar jullie waarschuwde voor de ontberingen op de te ondernemen reis. Jouw tweelingbroer werd bang en ging terug naar huis (NPO, P.8). Vervolgens kwamen de taliban weer naar jouw huis, "en ze hebben dan met mijn tweelingbroer gesproken [...] en hem over mij en mijn vader gevraagd" (NPO, P.12). Opvallend genoeg wist ook jouw tweelingbroer de taliban schijnbaar probleemloos af te houden. Wederom bleken de taliban vele malen geduldiger ten opzichte van jouw tweelingbroer dan jouw oom langs vaderszijde.

Na dit bezoek van de taliban bracht jouw tweelingbroer jouw vader op de hoogte, die op zijn beurt contact zocht "met één van zijn vrienden. En die heeft dan iedereen van mijn familie naar Pakistan gebracht" (NPO, P.12). Aangezien Pakistan veel dichterbij jouw herkomstprovincie Nangarhar lag dan Turkije, werd jou gevraagd waarom jij naar Turkije werd gestuurd, en niet samen met de rest van jouw gezin naar Pakistan ging. Je antwoordde dat "de situatie voor de vluchtelingen heel erg" is, en dat de grenzen bovendien gesloten waren (NPO, P.10). Echter is deze uitleg volstrekt ontoereikend, en bovendien tegenstrijdig met jouw verklaring dat jouw vader vrijwel meteen na jouw vertrek jouw hele gezin schijnbaar probleemloos liet overkomen naar Pakistan (zie supra). Dat je geen duidelijkheid kan scheppen over waarom jij je vader niet meteen vervoegde in Pakistan en wel richting Turkije vertrok, ondergraaft de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.

Over het vertrek van jouw gezin uit Afghanistan legde je ook meerdere tegenstrijdige verklaringen af doorheen jouw asielprocedure. Bij je registratie op de DVZ verklaarde je aanvankelijk dat jouw vader, alsook al jouw andere gezinsleden toen, op 1 december 2021, nog in jouw geboortedorp Abzingani waren

(vraag "Famille nucléaire", onderdeel Famille, MENA-fiche, zie administratief dossier). Bij je volgende interview op de DVZ, op 19 april 2022, verklaarde je dat je vader meteen na de machtsovername naar Pakistan gevlucht was, maar dat je van de rest van je gezin geen nieuws had (vragen 15 & 17, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Opvallend genoeg zou je in dat interview op de DVZ ook verklaard hebben dat je tot lang na jouw vertrek uit Afghanistan nog in contact was met jouw vader: "Ik had tot ik in Servië was wel nog contact met hem" (vraag 15A, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Het is in die optiek opvallend dat je toen geen enkel nieuws had van de rest van jouw gezin, aangezien je diezelfde dag verklaarde dat jouw vader je ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan had gezegd dat hij "voor de anderen zou zorgen", door ze "naar Pakistan of naar Iran" te brengen (vraag 5, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat je bij dit interview op de DVZ geen nieuws van de rest van jouw gezin kon geven, aangezien jij nog lang na jouw vertrek uit Afghanistan in contact was met jouw vader, en jouw vader jou bij jouw vertrek uit Afghanistan duidelijk had aangegeven voor jouw gezin te zorgen. Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig.

Jouw verklaringen hieromtrent uit je persoonlijk onderhoud op het CGVS brachten geen duidelijkheid. Toen je gevraagd werd naar deze tegenstrijdigheden uit jouw vorige interviews, verklaarde je louter "nooit zoiets gezegd" te hebben in jouw eerste interview (NPO, P.12). Echter gaf je bij aanvang van je persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat "alles correct genoteerd" werd in je interview op de DVZ (NPO, P.3). Het blijft dus volstrekt onduidelijk waarom je bij registratie op de DVZ verklaarde dat je familie in Abzingani was, je bij je volgende interview op de DVZ verklaarde niet te weten waar jouw familie, met uitzondering van jouw vader, was, en op je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat jouw gezin quasi gelijktijdig met jou is vertrokken uit Afghanistan, maar dat zij bevreemdend genoeg naar Pakistan gingen terwijl jij naar Turkije trok.

Wie jouw reis organiseerde is al even onduidelijk. Je verklaarde bij je registratie op de DVZ dat jouw oom langs moederszijde Noor Mohammad je reis had georganiseerd (vraag "Organisation du voyage", onderdeel Trajet, Interception et Séjour, MENA-fiche, zie administratief dossier). Uit je verklaringen uit het volgende interview op de DVZ bleek het je vader die je reis organiseerde en een vriend van hem die met de smokkelaar sprak (vraag 32, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Ook tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak je jezelf hierin meermaals tegen. Je werd toen gevraagd de tegenstrijdigheden uit jouw vorige interviews uit te klaren, en te verduidelijken wie je reis had georganiseerd. Je antwoordde dat het Noor Mohammad was. Je voegde eraan toe dat "het zou kunnen dat ik zei dat hij samen met mijn vader is" (NPO, P.12). Er werd je vervolgens weer gevraagd wie jouw reis had georganiseerd, waarop je ditmaal antwoordde dat het jouw vader was met een vriend (NPO, P.13). Bovendien gaf je hierbij uitdrukkelijk aan dat Noor Mohammad jouw oom langs moederszijde was, en dat hij "ook in Pakistan" woont (NPO, P.12). Eerder in het interview had je echter verteld dat jouw ooms langs moederszijde "nog in Afghanistan" wonen (NPO, P.6). Uit deze veelheid aan tegenstrijdige verklaringen dient het CGVS verder vast te stellen dat je allesbehalve een eerlijke inkijk bood op de omstandigheden omtrent jouw vertrek uit Afghanistan, en jouw familiale situatie in Afghanistan.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw taskara heeft slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Verder legde je een veelheid aan foto's van je vader en familieleden neer om aan te tonen dat zij vluchtten naar Pakistan. Hoewel deze foto's duidelijk in Pakistan genomen werden, bewijzen deze foto's niet dat jouw gezin gevlucht zou zijn naar Pakistan, laat staan dat deze jouw asielrelaas ook maar enigszins kunnen staven. Uit deze foto's kan hoogstens vastgesteld worden dat jouw gezinsleden zich op de data van de kranten in Pakistan bevonden. Naar de redenen voor dat verblijf heeft het CGVS het gissen, hoewel de andere documenten die je neerlegde een indicatie kunnen vormen.

Naast de vele foto's uit Pakistan die je neerlegde, legde je immers ook medische documenten neer van je vader Abdullah. Ook deze documenten tonen geenszins aan dat jouw familie op basis van jouw vader zijn werk voor de NDS Afghanistan ontlucht is. Er kan slechts uit geconcludeerd worden dat jouw vader in de desbetreffende periodes in Peshawar was voor een medische behandeling. Ten slotte legde jouw voogd nog een screenshot neer van het Pakistaans nummer van jouw vader. Ook hieruit kan louter worden geconcludeerd dat jouw vader een Pakistaans nummer heeft. Er kan evenmin uit worden vastgesteld dat jouw familie Afghanistan ontluchtte omwille van het werk van jouw vader. Bovenop de reeds bijzonder beperkte bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten dient nog te worden opgemerkt dat je geenszins aantoonde dat de mensen uit deze documenten effectief je gezinsleden betreffen. De veelheid aan neergelegde foto's en medische documenten ten spijt, kan hiermee geenszins de geloofwaardigheid van jouw verklaringen en asielrelaas hersteld worden.

Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit

blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt ten slotte dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader naar Pakistan gevlucht is omwille van zijn functie bij de NDS.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover. Zo bleken zowel de functie van jouw vader bij de NDS als de vervolging van jouw vader en gezin vanwege de taliban niet aannemelijk. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van jouw familie toon je de problematische situatie waarin deze zich volgens jouw verklaringen bevinden niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan waar geloof aan kan worden gehecht worden. Ook al plaatst het CGVS duidelijke vraagtekens bij het vermeende werk van jouw vader bij de NDS dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, hoe dan ook onvoldoende is om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen

vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA A Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de 6de klas naar school te zijn gegaan in Afghanistan, meermaals per dag naar de moskee te zijn gegaan om de Koran te leren in Afghanistan, nog contact te hebben met jouw gezin, en nog een familiaal netwerk langs moederskant te hebben in je geboortestreek in Afghanistan. Bovendien kan gezien jouw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de verblijfplaatsen van jouw gezin, alsook het feit dat jij hun motief om het land te verlaten niet geloofwaardig hebt gemaakt, zeker niet worden uitgesloten dat zij nog steeds in Afghanistan verblijven. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 18, 24, § 2 en 41 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind, van artikel 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het recht gehoord te worden.

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanmelding als minderjarige bij DVZ alleen was en hij niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd. De informatie die werd neergeschreven werd hem niet voorgelezen zodat hij de inhoud ervan niet kon verifiëren. Hij meent dat er geen rekening gehouden mag worden met die verklaringen met het oog op het vaststellen van tegenstrijdigheden. Hij verwijst naar een arrest van de Raad van 8 september 2015 met nr. 151 978. Door zoveel belang te hechten aan de informatie opgeschreven in het kader van een melding als NMBV, worden zij blootgesteld aan extra procedurele risico's, terwijl zij gezien hun kwetsbaarheid juist extra procedurele bescherming dienen te krijgen. Het verhoor van een minderjarige zonder bijstand van een volwassene, beantwoordt volgens hem niet aan de vereisten van een daadwerkelijk gehoor. Deze werkwijze schendt volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel, het hoger belang van het kind en het recht om gehoord te worden.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/1, §§ 3 en 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten eerste gaat verzoeker in op zijn vluchtrelaas.

M.b.t. de tewerkstelling van zijn vader legt hij uit dat hij hiervan pas laat op de hoogte werd gebracht. Hij stelt dat hij in grote lijnen de functie van zijn vader kan omschrijven maar dat het logisch is dat hij niet van alle details op de hoogte is. Hij bevestigt dat kolonel S.H. effectief de baas was van zijn vader en dat niet alle NDS leiders in de pers komen en bekend zijn bij het CGVS. Hij acht het van belang dat voor het overige geen tegenstrijdigheden werden gevonden tussen zijn verklaringen en de objectieve informatie bijgebracht door het CGVS. Gelet op zijn leeftijd moet het voordeel van de twijfel toegekend worden.

Hij wenst te benadrukken dat hij sedert kort na zijn geboorte niet meer in Abzingani heeft gewoond net zomin als zijn vader en zij evenmin nog contact hebben met hun familie aldaar waardoor het aannemelijk

is dat hij niet weet of zijn familie in Abzingani ook problemen heeft gekend met de taliban omwille van het werk van zijn vader. Hij voegt nog toe dat zijn vader er al 17 jaar niet meer is geweest en dat het gaat om vage familieleden, waardoor zijn onwetendheid niet kan leiden tot een ongeloofwaardig relaas.

Waar de commissaris-generaal het niet geloofwaardig acht dat de taliban een verschillende houding aannamen, merkt hij op dat de houding van de taliban volledig gewijzigd is sedert de machtsovername. Hij legt uit dat de taliban vóór de machtsovername mensen vermoordden om ze bang te maken, zoals ook gebeurde met zijn oom, maar dat ze sedert de machtsovername een manier trachten te vinden om met de bevolking om te gaan, wat in lijn ligt met de landeninformatie van het CGVS.

Hij legt uit dat zijn vader hoopte dat verzoeker geëvacueerd ging worden en dat het nooit zijn bedoeling was om in Pakistan te blijven nu hij het belangrijk vond dat zijn zoon naar Europa zou reizen. Hij wijst erop dat zijn familie in Pakistan zich in een precare situatie bevindt.

M.b.t. de MINTEH-Fiche verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting onder het eerste middel en benadrukt hij dat de informatie erin vervat berust op een misverstand nu hij verteld heeft dat zijn familie afkomstig is uit Abzingani, maar niet dat ze daar nog verblijven.

M.b.t. zijn reis naar Europa legt hij uit dat zijn vader Afghanistan heeft moeten verlaten zonder gsm, die hij moest afgeven aan de NDS. De communicatie met zijn vader verliep aldus verder via de schoonbroer van zijn vader, maar het is wel degelijk zijn vader die met behulp van een bevriend smokkelaar zijn reis heeft geregeld.

Hij meent dat de commissaris-generaal het verblijf van zijn familie in Pakistan op onredelijke wijze betwist. Gezien de moeilijkheid om naar Pakistan te reizen sinds de machtsovername van de taliban is het niet geloofwaardig dat ze enkel naar daar zouden zijn gereisd om op de foto's te verschijnen en om vervolgens terug te keren naar Afghanistan. Gelet op het feit dat de grens tussen Afghanistan en Pakistan gesloten was in februari 2023, kan de commissaris-generaal niet zomaar stellen dat zijn familie met minderjarige kinderen heen en weer zou reizen. De screenshot van het telefoonnummer toont volgens hem wel degelijk aan dat zijn vader een Pakistaans nummer heeft en hij dit gebruikt voor de communicatie met de voogd, waaruit blijkt dat hij zich bij het bellen in Pakistan bevond. Bij het verzoekschrift voegt hij nog screenshots van whatsappgesprekken tussen de voogd en zijn vader, wat aantoont dat zijn vader het hele jaar door het Pakistaans nummer gebruikt. De foto's bij het verzoekschrift tonen aan dat zijn vader samen met zijn broers te zien zijn in bezit van Pakistaanse kranten van 17 juli 2023. Er bevinden zich volgens hem voldoende elementen in het administratief dossier die aantonen dat zijn familie zich in Pakistan bevindt.

Ten tweede gaat verzoeker in op zijn nood aan internationale bescherming omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, het feit dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan en op grond van de objectieve landeninformatie over Afghanistan.

Hij verwijt de commissaris-generaal niet onderzocht te hebben wat zijn situatie zal zijn bij terugkeer naar Afghanistan nu hij niet kan opgevangen worden door een familiaal netwerk. Hij citeert uit de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 aangaande kinderen zonder familiaal netwerk in Afghanistan en meent dat daaruit een nood aan bescherming blijkt voor minderjarigen zonder beschermingspersonen in Afghanistan.

Hij vervolgt dat de commissaris-generaal op geen enkel moment in de beslissing verwijst naar zijn kwetsbaarheid als NMBV.

Vervolgens gaat verzoeker in op de humanitaire crisis, hongersnood en gebrek aan medische zorgen in Afghanistan en geeft hij aan dat de World Food Program in april 2023 een nieuwe noodkreet heeft gelanceerd over de hongersnood. Hij meent dat de humanitaire crisis toe te schrijven is aan het optreden van de taliban, die sinds de machtsovername een einde hebben gemaakt aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. Hij verwijst dienaangaande onder meer naar een rapport van Human Rights Watch van 2023, een arrest van de Raad en het arrest M'Bodj van het HJEU. Hij vervolgt dat het beleid van de taliban de meeste vrouwen ook hun baan ontnemt, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was en dat in een rapport van Save the Children blijkt dat kinderen nog minder toegang hebben tot gezondheidszorg en tot onderwijs omdat er geen vrouwen meer worden tewerkgesteld in deze sectoren. Uit dit alles blijkt volgens hem dat er duidelijk sprake is van een opzettelijk gedrag van een overheidsactor die ervoor zorgt dat hij risico's loopt op ernstige schade.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn specifieke situatie en herhaalt dat zijn familie Afghanistan verlaten heeft, waardoor hij een verhoogd risico loopt om bij terugkeer in dergelijke onmenselijke omstandigheden terecht te komen.

Hij meent dat ondergeschikt, een prejudiciële vraag aan het HJEU moet worden gesteld omdat het Hof zich ooit uitgesproken heeft over de draagwijdte die gegeven dient te worden aan artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn in een zaak zoals *in casu*. De vraagstelling luidt: *“Moet artikel 15 sub b, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor*

subsidiare bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt indien het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling het resultaat is van duidelijk aanwijsbare daden die met opzet of door verzuim van bepaalde actoren werd veroorzaakt, met uitsluiting van andere factoren die mee geleid hebben tot die situatie?”

Voorts stelt hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij onder meer verwijst naar de zaken MSS t/ Griekenland en België, zaak *Sufi en Elmi en Hussein t/ Zweden* van het EHRM. Hij vervolgt dat niemand kan ontkennen dat de situatie in Afghanistan op dit moment uiterst uitzonderlijk is en dat het regime dat er aan dat macht is uiterst gewelddadig en hardvochtig is en een beleid voert dat de bevolking in extreme armoede en onveiligheid stort. De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is duidelijk het gevolg van het optreden van de actoren.

Bij terugkeer zal hij ongetwijfeld terechtkomen in een situatie van extreme armoede zonder voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal het omgekeerde niet kan hardmaken. Hij verwijt de commissaris-generaal hieromtrent geen enkele vraag gesteld te hebben.

Betreffende de situatie van terugkeerders wijst verzoeker erop dat er te weinig informatie voorhanden is over het lot van terugkeerders om een risico uit te sluiten. De landeninformatie waarop het CGVS stelt zich te baseren, bevat geen enkel onderzoek naar het lot van terugkeerders uit Europa sinds de val van de Afghaanse regering, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing doet blijken. Hij wijst erop dat er enkel twee bronnen zijn, waarvan één anoniem, die een algemene indruk geven zonder dat men kan weten waarop die indruk gebaseerd is en of ze enige expertise bevatten. Gezien zijn minderjarigheid en bijzondere kwetsbaarheid, alsook het feit dat zijn familie niet langer in Afghanistan verblijft, diende het CGVS om aan te tonen dat hij veilig terug kan naar Afghanistan, wat *in casu* niet gebeurd is. Hij verwijst nog naar het onderzoek van Friederike Stahlmann, waaruit blijkt dat de duur van het verblijf in het Westen een belangrijke rol speelt voor Afghaanse onderdanen die terugkeren, dat Afghansen die uit het Westen terugkeren, bedreigd, gefolterd en zelfs gedood zullen worden en een loutere vlucht aanzien wordt als verraad. Uit verschillende rapporten blijkt volgens hem dat terugkerende Afghansen een hoger risico lopen om gerekruteerd te worden door gewapende groeperingen en dat ze bij terugkeer zeer slecht worden gepercipieerd.

Toegepast op zijn situatie voert hij aan dat hij uit Afghanistan vertrokken is toen hij 15 jaar was en in een cruciale periode van zijn ontwikkeling in België verblijft. Hij zal onmogelijk kunnen terugkeren en doen alsof hij nooit weg is geweest. Hij heeft geen familie meer in Afghanistan die hem zou kunnen informeren omtrent de nieuwe waarden en normen. Het feit dat hij naar school ging voor de machtsovername door de taliban, zal hem niet helpen om zich aan te passen aan de nieuwe werkelijkheid waarmee de inwoners geleidelijk aan geconfronteerd worden sinds de afgelopen twee jaar.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de Raad de bestreden beslissing te vernietigen. Hij zet uiteen dat bij twijfels over het verblijf van zijn familie in Pakistan, de commissaris-generaal contact had kunnen opnemen met zijn vader om dit te verifiëren. Hij wijst erop dat de samenwerkingsplicht betekent dat de neergelegde bewijzen te goeder trouw moeten worden onderzocht en dat in geval van twijfel de informatie moet worden geverifieerd. Hij herhaalt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn leeftijd en kwetsbaarheid en dat zijn minderjarigheid zelfs niet vermeld wordt in de bestreden beslissing. Met het hoger belang van het kind werd volgens hem evenmin rekening gehouden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Screenshots whatsappgesprekken tussen voogd en vader van verzoeker;
- Foto's van het gezin van verzoeker in Pakistan.

3.2. Op 12 oktober 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuw stuk, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

Daarnaast verwijst de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota naar volgende stukken:

- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EASO *Afghanistan Security Situation Update*, september 2021;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022, 23 september 2022;*

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022.

3.3. Verzoeker maakt op 15 oktober 2023 een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Foto van verzoeker met zijn broer H. en foto van het gezin van verzoeker zonder verzoeker toen ze samen in Pakistan waren;
- Foto's van de vader van verzoeker in Iran;
- Bewijzen dat de moeder en de broers van verzoeker zich in Pakistan bevinden;
- Attest van N.E.M. van Sancta Maria instituut;
- Attest van D.V. van Sancta Maria instituut.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Bewijzen zoektocht naar werk;
- E-mail sociaal assistent opvangcentrum;
- Foto's verzoeker.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker 17 jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te zullen worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de inlichtingendienst van de regering. Hij kan niet meer terugkeren naar Afghanistan omdat heel zijn familie in Pakistan verblijft.

4.5.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoeker kan niet op overtuigende wijze aantonen dat zijn vader bij de NDS werkte omdat (a) hij er bijzonder weinig over kan vertellen terwijl hij nochtans in het kader van zijn asielaanvraag zijn vader bevraagd had over zijn werk; (b) verzoekers verklaring dat zijn baas, S.H. genaamd, het hoofd van de NDS in Jalalabad geen steun vindt in de algemene landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier; (c) verzoeker geen documenten neerlegt over het werk van zijn vader; (d) het gegeven dat zijn familie hem hierover niet afdoende zou inlichtingen niet te verzoenen is met het feit dat zij hem naar België stuurden om internationale bescherming aan te vragen;

ii) Verzoekers gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas nu hij niet op de hoogte is van een eventuele verdere zoektocht van de taliban naar hemzelf of naar zijn familieleden;

iii) Verzoekers verklaringen aangaande de vervolgingen door de taliban zijn niet aannemelijk nu (a) het opvallend is hoe gemakkelijk verzoeker aan de immense druk van de taliban, die hem constant kwamen opzoeken en in het verleden zijn oom langs vaderszijde hadden gedood in Abingazi, wist te weerstaan en (b) het opmerkelijk is dat er, hoewel de taliban hem een deadline hadden gegeven, na afloop ervan niets gebeurd is; (c) de geduldige en bijzonder inconsistente houding van de taliban in schril contrast staat met het lotgeval van zijn oom langs vaderszijde die bij een bezoek aan Abingazi gedood werd louter omwille van de job die zijn broer bij de NDS had; (d) het ook opmerkelijk is dat zijn tweelingbroer de taliban schijnbaar probleemloos kon afhouden.

iv) Dat verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen over waarom hij zijn vader niet meteen vervoegde in Pakistan en wel richting Turkije vertrok, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relaas verder nu (a) Pakistan veel dichter bij zijn herkomstprovincie Nangarhar ligt dan Turkije en (b) zijn vader vrijwel meteen na verzoekers vertrek het hele gezin schijnbaar probleemloos liet overkomen naar Pakistan;

v) Verzoeker legt meerdere tegenstrijdige verklaringen af over het vertrek van zijn gezin uit Afghanistan nu hij (a) bij de registratie op de DVZ verklaart dat zijn vader en gezinsleden op 1 december 2021 nog in zijn geboortedorp Abzingani waren (b) terwijl hij bij het volgende interview op de DVZ verklaart dat zijn vader meteen na de machtsovername naar Pakistan gevlucht was maar dat hij van de rest van zijn gezin geen nieuws heeft, terwijl hij (c) verder bij de DVZ verklaart dat hij tot lang na zijn vertrek uit Afghanistan nog in contact stond met zijn vader waardoor het dan niet aannemelijk is dat hij bij dit interview op de DVZ geen nieuws van de rest van zijn gezin kon geven;

vi) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over wie zijn reis organiseerde nu hij (a) bij zijn registratie op de DVZ verklaart dat zijn oom langs moederszijde N.M. zijn reis had georganiseerd, terwijl hij vervolgens bij de DVZ aangeeft dat het zijn vader was die zijn reis organiseerde en een vriend van hem met de smokkelaar sprak, om dan bij het CGVS eerst aan te geven dat het N.M. was, om vervolgens te verklaren dat zijn vader met een vriend zijn reis hadden georganiseerd en aan te geven dat N.M. zijn oom langs moederszijde was en dat hij ook in Pakistan woont, terwijl hij eerder had verteld dat zijn oom langs moederszijde nog in Afghanistan woont.

vii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet wijzigen omdat (a) de taskara slechts betrekking heeft op verzoekers identiteit, die niet ter discussie staat; (b) de foto's van zijn vader en familieleden niet bewijzen dat zijn gezin gevlucht is naar Pakistan en kunnen zijn asielrelaas niet bevestigen te meer nu uit de foto's hoogstens kan worden vastgesteld dat de gezinsleden zich op de data van de kranten in Pakistan bevonden, maar het CGVS het verder gissen heeft naar de redenen van dat verblijf; (c) de medische documenten van zijn vader uit Pakistan tonen geenszins aan dat zijn familie omwille van zijn vaders werk voor de NDS uit Afghanistan gevlucht is; er kan slechts uit geconcludeerd worden dat zijn vader de desbetreffende periodes in Peshawar was voor een medische behandeling; (d) bovenop de beperkte bewijswaarde van de stukken omwille van de hoge graad van corruptie, tonen de documenten niet aan dat de mensen uit die documenten ook effectief verzoekers gezinsleden betreffen.

4.5.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees voor de taliban omdat zijn vader werkzaam is geweest bij de NDS Afghanistan. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter zoals verder *infra* blijkt, geheel in gebreke blijft.

4.5.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het profiel van zijn vader op goede gronden als volgt: *“Vooreerst kon je niet op overtuigende wijze aantonen dat jouw vader bij de NDS werkte. Gevraagd naar het werk van jouw vader kon je het CGVS daar bijzonder weinig over vertellen. Zo verklaarde je louter in welk jaar hij bij de NDS was begonnen, welke rang hij had, en dat hij vanuit Jalalabad aan “verkenning” deed: “Om iemand te achtervolgen, en om informatie over die persoon te verzamelen” (NPO, P.5-6). Nochtans had je in het kader van jouw asielprocedure aan je vader gevraagd naar zijn werk. Toch wist je niet of jouw vader ooit talibanleden had gearresteerd, en of hij ooit betrokken was geweest in gevechten met talibanleden. Je kwam enkel de bovenstaande feiten te weten, en vertelde daar nog bij dat zijn baas kolonel S(...)H(...)was, “het hoofd van de NDS in Jalalabad” (NPO, P.10-11). Hierbij dient te worden opgemerkt dat je noch documenten neerlegt over jouw vader zijn werk, noch voldoende ondersteunende informatie hieromtrent. Ook blijkt geenszins uit de beschikbare informatie dat in de loop van jouw vader zijn vermeende carrière bij het NDS ene kolonel S(...)H(...)hoofd van de NDS in Jalalabad was. Er werden verschillende opeenvolgende hoofden van het NDS in Jalalabad teruggevonden, die geheel andere personen dan kolonel S(...)H(...)bleken (blauwe map, zie administratief dossier).*

Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat jouw familie je hierover niet afdoende zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij jou naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met de taliban. Hierdoor kan er redelijkerwijze van jouw familie worden verwacht dat ze jou inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor jouw verzoek om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit jouw verklaringen dat je niet op de hoogte bent van een eventuele verdere zoektocht van de taliban naar jou of jouw familieleden. Nochtans heb je noch heel wat familie in Abzingani, maar zei je dat je je “vader nooit over dit thema gevraagd” hebt (NPO, P.14). Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van jouw persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van jouw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van jouw relaas.”

Indien verzoeker werkelijk door zijn vader het land zou zijn uitgestuurd en dit omdat verzoeker werd lastiggevallen door de taliban wegens de tewerkstelling van zijn vader bij de NDS, (NPO, p. 13), kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden nauwkeurige en consistente verklaringen af te leggen over de job van zijn vader. Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat hij hiertoe in gebreke blijft. Hoewel de protection officer verzoeker de vraag stelde naar wat zijn vader precies deed voor de NDS, bleef hij uiterst vaag en kwam hij niet verder dan te bevestigen dat hij voor de NDS werkte (*“hij werkte voor de NDS”*). Ook wanneer hij gevraagd werd of hij weet wat zijn vader precies deed, kwam verzoeker niet verder dan aan te geven dat hij deed aan *“verkenning”*, waarbij hij preciseerde *“om iemand te achtervolgen en om informatie over die persoon te verzamelen”* (NPO, p. 5). Ook verder doorheen het persoonlijk onderhoud bleek verzoeker niet in staat enige concrete informatie te geven over wat de job van zijn vader precies inhield. Zo wist hij niet of zijn vader ooit talibanleden had gearresteerd en gaf hij, wederom gevraagd of zijn vader talibanleden had gedood of gewond bij gevechten, onmiddellijk aan dat zijn vader nooit informatie over zijn werk had gegeven (NPO, p. 10). Het markante gebrek aan informatie is niet alleen verwonderlijk in het licht van het feit dat die tewerkstelling de aanleiding vormde voor verzoekers vlucht uit zijn herkomstland, maar klemmt in sterke mate met het gegeven dat verzoeker nog in contact staat met zijn familie en hij hen nog gehoord had daags vóór het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 7). De vaststelling dat verzoeker, zelfs in de veronderstelling dat hij initieel geen informatie kon geven over de tewerkstelling van zijn vader, zich ook nadien duidelijk niet heeft geïnformeerd bij zijn familieleden, getuigt eerder van een opmerkelijke desinteresse die de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Dit geldt des te meer nu die tewerkstelling een kernaspect vormt voor verzoekers vermeende vrees voor vervolging. Voor wat betreft verzoekers verklaring dat hij recent ontdekt heeft waar zijn vader werkte en wie zijn baas was en vervolgens aangaf dat de baas S.H. heet, dat hij de rang van kolonel had en hij het hoofd was van de NDS in Jalalabad (NPO, p. 11), heeft de commissaris-generaal informatie toegevoegd aan het administratief dossier omtrent de hoofden van de NDS en op basis waarvan in de beslissing wordt geconcludeerd dat die informatie verzoekers verklaringen niet kunnen bevestigen (AD CGVS, landeninformatie hoofden NDS Nangarhar 2013-2023). Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat de naam S.H. niet kan worden teruggevonden in de desbetreffende voorliggende informatie doch stelt dat het niet is omdat die naam niet wordt vermeld, zijn verklaring niet correct zou zijn. Dergelijk betoog betreft niet meer dan een blote bewering, die samengenomen met de opmerkelijk vage verklaringen van verzoeker omtrent de tewerkstelling van zijn vader, de nodige twijfels doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat verzoeker zelf geen ondersteunende documenten neerlegt, waardoor hij ook op die manier de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan herstellen.

Door in het verzoekschrift erop te wijzen dat het logisch is dat hij niet op de hoogte is van alle details, gaat hij eraan voorbij dat het van hem als asielzoeker, die vraagt om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht kan worden nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen over (de kern van) zijn vluchtmotieven, zodat het voorhanden zijn van een vrees voor vervolging in zijn herkomstland beoordeeld kan worden. De Raad benadrukt dat verzoeker de mogelijkheid had om meer informatie te bekomen wat blijkt uit het feit dat hij ook na zijn vertrek nog contacten onderhoudt met zijn familie. Waar hij stelt dat er geen tegenstrijdigheden werden waargenomen tussen zijn verklaringen en algemene informatie bijgebracht door het CGVS, laat hij na te preciseren welke informatie hij precies bedoelt, te meer nu verzoeker, zoals reeds herhaaldelijk benadrukt, naliert om enige concrete en nauwkeurige verklaringen af te leggen omtrent de tewerkstelling van zijn vader en hij ook geen documenten dienaangaande neerlegde. Bovendien gaat verzoeker er met zijn kritiek aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, wat *in casu* het geval is. Ook verzoekers onwetendheid over de situatie van zijn overige familieleden (NPO, p. 14) is frappant nu er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat hij zich hiernaar zou informeren gelet op het feit dat zijn oom door de taliban vermoord werd omwille van zijn vader. Dat hij dit niet deed en zich er louter toe beperkt te stellen dat hij al jaren geen contact meer heeft met zijn overige familieleden, wijzigt daar niets aan.

Waar hij nog wijst op zijn "leeftijd" en zonder meer stelt dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, stelt de Raad vast dat verzoeker op het moment waarop hij Afghanistan verliet en het moment waarop hij werd benaderd door de taliban reeds 14 jaar oud was en geen *infans* meer was. Er kan dan ook redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij in staat was en is om doorleefde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de kern van zijn asielrelaas. Minstens wordt het tegendeel niet aangetoond. Hierbij moet nog worden benadrukt dat verzoeker doorheen zijn verhoren op geen enkel moment heeft aangegeven dat zijn leeftijd hem op een bepaalde manier zou verhinderen om gedegen verklaringen af te leggen. Het is dan ook niet ernstig om dit op niet-onderbouwde wijze voor te houden in het verzoekschrift.

4.5.3.2. Vervolgens oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen omtrent het optreden van de taliban allesbehalve aannemelijk zijn. Immers, indien verzoeker de taliban werkelijk diende te vrezen en indien de taliban hem ontelbare keren op straat hadden aangesproken over zijn vader (NPO, p. 12), is het zeer opmerkelijk dat verzoeker er zich telkenmale vanaf kon maken door hen simpelweg mee te delen dat hij niet wist waar zijn vader was (NPO, p. 8). Nog merkwaardiger is verzoekers antwoord op de vraag wat er gebeurde nadat de door de taliban vooropgestelde deadline verstreken was, waar hij aangaf "*niets; Dan kwamen ze opnieuw en dan waren ze boos. En dan vroegen ze opnieuw waar mijn vader was.*" (NPO, p. 9). Ook verzoekers tweelingbroer kon, na verzoekers vertrek uit Afghanistan, de taliban eenvoudigweg afwimpelen, waar verzoeker verklaart dat de taliban hem hadden lastiggevallen en hadden gevraagd waar zijn broer en vader zijn (NPO, p. 12). Dergelijke opmerkelijke afwachtende en passieve houding van de taliban staat dan weer in schril contrast met verzoekers verklaring dat zijn oom langs vaderszijde louter omwille van de werkzaamheden van zijn vader door de taliban vermoord werd (NPO, p. 10). Voorgaande opmerkelijke verklaringen inzake het optreden van de taliban, doen de nodige vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van de gebeurtenissen zoals door verzoeker geschetst. Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat de houding van de taliban volledig gewijzigd is sedert de machtsovername nu zij vóór de machtsovername mensen vermoordden om hen bang te maken, zoals ook gebeurde met zijn oom, maar dat ze sedert de machtsovername een manier trachten te vinden om met de bevolking om te gaan, komt hij niet verder dan een blote *post factum* bewering die niet van die aard is om voorgaande bevindingen te weerleggen en alleszins geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker zelf nooit problemen heeft gekend behalve dan dat hij werd 'aangesproken'. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden door de Raad overgenomen: "*Voorts bleken jouw verklaringen met betrekking tot de vervolging van jou en jouw familie door de taliban allesbehalve aannemelijk. Hoewel de taliban "nooit problemen met" jou hadden (NPO, P.8), spraken ze jou wel "ontelbare keren" aan op straat (NPO, P.12), en zijn ze "2 of 3 keer" naar jouw huis gekomen na de machtsovername (NPO, P.9) in hun vermeende zoektocht naar jouw vader. Bij die benaderingen vroegen de taliban "altijd over mijn vader". Zo vroegen ze je "waar mijn vader is" om zo "mijn vader aan hen te geven" (NPO, P.8). Jij zei telkens "niet te weten waar hij is" (NPO, P.9), hoewel je nog met je vader in contact stond na zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, P.8). Het is opvallend hoe gemakkelijk je aan deze immense druk van de taliban, die je constant kwamen opzoeken en die bovendien in het verleden al jouw oom langs vaderszijde hadden gedood in Abzingani (NPO, P.10), wist te weerstaan. Temeer de taliban ook "een deadline gegeven" hadden om je vader te vinden, waarvan het niet naleven ervan zou leiden tot jouw aanhouding en gevangenzetting (NPO, P.9). Toen je gevraagd werd wat er gebeurde na het verstrijken van de deadline verklaarde je laconiek: "Niets. Dan kwamen ze*

opnieuw en dan waren ze boos. En dan vroegen ze opnieuw waar mijn vader was" (NPO, P.9). Deze geduldige en bijzonder inconsistente houding van de taliban staat in schril contrast met het lotgeval van jouw oom langs vaderszijde. Die werd bij een bezoek naar Abzingani gedood, louter omwille van de job van zijn broer bij de NDS (NPO, P.10). Die tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig."

4.5.3.3. Voorts stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vertrek uit Afghanistan op meerdere punten niet aannemelijk zijn. Verzoeker verklaart dat zijn vader naar aanleiding van de machtsovername van de taliban naar Pakistan is vertrokken en dat hijzelf, samen met zijn tweelingbroer, nog 15 à 16 dagen in Afghanistan is gebleven vooraleer zij door hun vader via Kabul naar Turkije werden gestuurd (NPO, p. 8). De rest van zijn familie bleef ondertussen in Afghanistan, maar werd door de vader overgebracht naar Pakistan nadat de taliban nogmaals naar hun huis waren gekomen om te spreken met zijn tweelingbroer, die na zijn vertrek richting Turkije had besloten om terug te keren naar huis (NPO, p. 12). Verzoekers verklaring, waarom zijn vader het hele gezin niet onmiddellijk had laten overkomen naar Pakistan en hij samen met zijn tweelingbroer naar Turkije werd gestuurd, overtuigt de Raad net zomin als de commissaris-generaal. Immers, gevraagd waarom zij niet allemaal naar Pakistan zijn gegaan, kwam verzoeker niet verder dan te antwoorden dat zij de oudsten van de familie waren, dat zijn vader hen had verteld dat hij en zijn broer eerst moesten weggaan en dat de taliban de anderen nooit zouden lastigvallen omdat ze heel jong zijn. Nadat de protection officer verzoeker ermee confronteerde dat dit toch vreemd is omdat Pakistan dichterbij ligt dan Turkije, verklaarde verzoeker dan plots dat de situatie voor vluchtelingen er heel erg is en dat de grenzen toen ook gesloten waren (NPO, p. 10). Dergelijk inconsistente uitleg is bevreemdend nu verzoekers vader blijkbaar wel in staat is geweest om de grens over te steken en hij ook na verzoekers vertrek in de mogelijkheid bleek om de rest van zijn gezin over te brengen. Bovendien legt verzoeker inconsistente en opmerkelijke verklaringen af over de verblijfplaatsen van zijn gezinsleden, wat evenmin de geloofwaardigheid van de omstandigheden van zijn vertrek ten goede komt. Bij registratie van zijn verzoek bij de DVZ verklaart verzoeker op 1 december 2021 dat zijn gezinsleden, zijnde zijn vader, moeder, tweelingbroer, drie jongere broers en jongere zus in Abzingani verblijven (Fiche NMBV, pagina 2-3 'famille'), terwijl hij vervolgens bij de DVZ op 19 april 2022 verklaart dat zijn vader meteen na de machtsovername door de taliban Afghanistan heeft verlaten en naar Pakistan is vertrokken en dat hij van zijn moeder en broers en zussen geen nieuws heeft (Verklaring DVZ, punten 15 en 17). Dat hij van zijn familie geen nieuws zou hebben doet verbazen daar hij tegelijk aangeeft dat hij nog na zijn vertrek uit Afghanistan en tot op het moment van zijn verblijf in Servië contact is blijven houden met zijn vader (Verklaring DVZ, punten 15; Vragenlijst punt 3.5) en hij tijdens het invullen van de vragenlijst op 19 april 2022 ook aangaf dat zijn vader hem ervan op de hoogte had gebracht dat hij het land diende te verlaten en dat de rest van het gezin naar Pakistan of Iran zou worden gebracht (Vragenlijst punt 3.5). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op 16 februari 2023 gaf verzoeker aan nog in contact te zijn met zijn familie (NPO, p. 7). In het licht van voorgaande is het aldus opmerkelijk dat verzoeker ten tijde van het interview bij de DVZ geen informatie kon geven over de verblijfplaats van zijn moeder en de rest van zijn gezin. Zijn uitleg in het verzoekschrift, dat zijn vader hoopte dat zijn zoon geëvacueerd ging worden en dat het nooit zijn bedoeling was om in Pakistan te blijven maar hij het belangrijk vond dat zijn zoon naar Europa zou reizen, doet aan voorgaande bevindingen hoegenaamd geen afbreuk. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet op dienstige wijze weerlegd: *"Na dit bezoek van de taliban bracht jouw tweelingbroer jouw vader op de hoogte, die op zijn beurt contact zocht met één van zijn vrienden. En die heeft dan iedereen van mijn familie naar Pakistan gebracht"* (NPO, P.12). *Aangezien Pakistan veel dichterbij jouw herkomstprovincie Nangarhar lag dan Turkije, werd jou gevraagd waarom jij naar Turkije werd gestuurd, en niet samen met de rest van jouw gezin naar Pakistan ging. Je antwoordde dat "de situatie voor de vluchtelingen heel erg" is, en dat de grenzen bovendien gesloten waren (NPO, P.10). Echter is deze uitleg volstrekt ontoereikend, en bovendien tegenstrijdig met jouw verklaring dat jouw vader vrijwel meteen na jouw vertrek jouw hele gezin schijnbaar probleemloos liet overkomen naar Pakistan (zie supra). Dat je geen duidelijkheid kan scheppen over waarom jij je vader niet meteen vervoegde in Pakistan en wel richting Turkije vertrok, ondergraaft de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.*

Over het vertrek van jouw gezin uit Afghanistan legde je ook meerdere tegenstrijdige verklaringen af doorheen jouw asielprocedure. Bij je registratie op de DVZ verklaarde je aanvankelijk dat jouw vader, alsook al jouw andere gezinsleden toen, op 1 december 2021, nog in jouw geboortedorp Abzingani waren (vraag "Famille nucléaire", onderdeel Famille, MENA-fiche, zie administratief dossier). Bij je volgende interview op de DVZ, op 19 april 2022, verklaarde je dat je vader meteen na de machtsovername naar Pakistan gevlucht was, maar dat je van de rest van je gezin geen nieuws had (vragen 15 & 17, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Opvallend genoeg zou je in dat interview op de DVZ ook verklaard hebben dat je tot lang na jouw vertrek uit Afghanistan nog in contact was met jouw vader: "Ik had tot ik in

Servië was wel nog contact met hem” (vraag 15A, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Het is in die optiek opvallend dat je toen geen enkel nieuws had van de rest van jouw gezin, aangezien je diezelfde dag verklaarde dat jouw vader je ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan had gezegd dat hij “voor de anderen zou zorgen”, door ze “naar Pakistan of naar Iran” te brengen (vraag 5, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Het is dan ook allesbehalve aannemelijk dat je bij dit interview op de DVZ geen nieuws van de rest van jouw gezin kon geven, aangezien jij nog lang na jouw vertrek uit Afghanistan in contact was met jouw vader, en jouw vader jou bij jouw vertrek uit Afghanistan duidelijk had aangegeven voor jouw gezin te zorgen. Deze flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas danig.” Waar verzoeker nog stelt dat de informatie vervat in de MINTEH-Fiche omtrent de verblijfplaatsen van zijn gezinsleden berust op een misverstand nu hij enkel wilde verklaren dat zijn familie afkomstig is uit Abzingani, maar niet dat ze daar nog verblijven, merkt de Raad op dat zelfs de inhoud van voormelde fiche buiten beschouwing gelaten, de vaststelling omtrent de bij de DVZ geuite onwetendheid over de verblijfplaatsen van zijn gezinsleden onverminderd overeind blijft. Evenmin kan verzoekers verwijzing naar ‘s Raads arrest nr. 151 978 van 8 september 2015 voorgaande bevindingen doen ontkrachten daar het geen vergelijkbare situaties betreffen. In de door verzoeker geciteerde passage kan immers gelezen worden dat de desbetreffende fiche MINTEH aangeeft dat de desbetreffende verzoeker gehoord werd in de Franse taal, terwijl hij de bijstand had gevraagd van een tolk Malinké. *In casu* en uit verzoekers fiche MINTEH, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat hij gehoord werd in het Psthou, taal die hij verklaarde te beheersen (AD CGVS, deel DVZ, bijlage 26). De feiten die ten grondslag liggen aan het arrest van 8 september 2015 zijn aldus niet gelijkaardig aan de omstandigheden zoals die blijken uit onderhavig dossier, waardoor verzoeker er niet op dienstige wijze naar kan verwijzen.

4.5.3.4. Dat verzoeker voorts wisselende verklaringen aflegt over de persoon die zijn vertrek uit Afghanistan georganiseerd heeft, draagt mede bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn algehele relaas omdat hij ook zo wederom geen zicht biedt op de werkelijke omstandigheden van zijn vertrek. Hij verklaart initieel (Fiche NMBV, p. 3) dat zijn oom langs moederszijde N.M. zijn reis had geregeld en daarvoor 9.000 euro heeft betaald om vervolgens bij de DVZ aan te geven dat zijn vader zijn reis heeft georganiseerd en dat de vriend van zijn vader dan sprak met de smokkelaar en dat hij niet wist hoeveel er werd betaald (Verklaring DVZ, punt 32), om dan bij het CGVS, geconfronteerd met zijn wisselende verklaringen opnieuw te stellen dat het zijn oom N.M. was die zijn reis organiseerde omdat zijn vader “niets alleen kan doen” (NPO, p. 12). De commissaris-generaal oordeelde aldus op goede gronden wat volgt: *“Wie jouw reis organiseerde is al even onduidelijk. Je verklaarde bij je registratie op de DVZ dat jouw oom langs moederszijde Noor Mohammad je reis had georganiseerd (vraag “Organisation du voyage”, onderdeel Trajet, Interception et Séjour, MENA-fiche, zie administratief dossier). Uit je verklaringen uit het volgende interview op de DVZ bleek het je vader die je reis organiseerde en een vriend van hem die met de smokkelaar sprak (vraag 32, verklaring DVZ, zie administratief dossier). Ook tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak je jezelf hierin meermaals tegen. Je werd toen gevraagd de tegenstrijdigheden uit jouw vorige interviews uit te klaren, en te verduidelijken wie je reis had georganiseerd. Je antwoordde dat het Noor Mohammad was. Je voegde eraan toe dat “het zou kunnen dat ik zei dat hij samen met mijn vader is” (NPO, P.12). Er werd je vervolgens weer gevraagd wie jouw reis had georganiseerd, waarop je ditmaal antwoordde dat het jouw vader was met een vriend (NPO, P.13). Bovendien gaf je hierbij uitdrukkelijk aan dat Noor Mohammad jouw oom langs moederszijde was, en dat hij “ook in Pakistan” woont (NPO, P.12). Eerder in het interview had je echter verteld dat jouw ooms langs moederszijde “nog in Afghanistan” wonen (NPO, P.6). Uit deze veelheid aan tegenstrijdige verklaringen dient het CGVS verder vast te stellen dat je allesbehalve een eerlijke inkijk bood op de omstandigheden omtrent jouw vertrek uit Afghanistan, en jouw familiale situatie in Afghanistan.”* Verzoeker brengt niets in tegen voorgaande motieven.

4.5.3.5. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en rekening houdend met wat *supra* werd uiteengezet onder de bijzondere procedure noden is verzoekers voorts niet-onderbouwde kritiek, dat geen rekening gehouden werd met zijn jonge leeftijd en kwetsbaarheid, niet ernstig.

4.5.3.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat zijn gezinsleden thans in Pakistan verblijven, zij zich in een precare situatie bevinden en hij de commissaris-generaal verwijt op onredelijke wijze hun verblijf in Pakistan te betwisten, stelt de Raad vast wat volgt. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek talrijke documenten neer op grond waarvan hij het verblijf van zijn familie in Pakistan wenst aan te tonen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker,- overzicht documenten, foto's en video's; aanvullende nota van 15 oktober, stukken 1 en 3) en hij wenst aan te tonen dat zijn vader momenteel in Iran verblijft (aanvullende nota, stuk 2). De Raad is echter van oordeel dat hoewel het niet betwist wordt dat die documenten de aanwezigheid van de daarop afgebeelde of vermelde personen in Pakistan dan wel Iran bevestigen, hieruit niet kan worden afgeleid dat het effectief gaat om

verzoekers vader en zijn overige gezinsleden. De documenten laten het vaststellen van een verwantschapsband immers niet toe. Zelfs voorgaande vaststelling buiten beschouwing gelaten, kan op basis van de voorliggende stukken niet worden vastgesteld dat zijn gezinsleden ook effectief woonachtig zijn in Pakistan of Iran nu zowel de foto's als de medische attesten slechts bepaalde momentopnamen weerspiegelen en geen reflectie vormen van een langdurig of permanent verblijf. Dat het niet redelijk is om te denken dat zijn familie op en af zou reizen tussen Pakistan en Afghanistan om dergelijke foto's te nemen gelet op de huidige veiligheidssituatie betreft slechts een blote bewering die geen afbreuk doet aan de beperkte vaststellingen die de door hem neergelegde documenten, zijnde foto's en medische attesten, slechts toelaten. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de desbetreffende documenten geen enkel verband houden met verzoekers vluchtrelaas. Bij gebrek aan enig verband met de problemen die verzoeker met de taliban zou hebben gekend, kunnen de documenten aldus geen afbreuk doen aan de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De documenten gevoegd bij zijn verzoekschrift en waarvan hij uitlegt dat de screenshots van whatsappgesprekken tussen de voogd en zijn vader aantonen dat zijn vader het hele jaar door het Pakistaans nummer gebruikt en de foto's aantonen dat zijn vader samen met zijn broers te zien is in bezit van Pakistaanse kranten van 17 juli 2023, liggen in dezelfde lijn en doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De motieven dienaangaande acht de Raad pertinent en draagkrachtig en blijven overeind: *"Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door jou neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Jouw taskara heeft slechts betrekking op jouw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Verder legde je een veelheid aan foto's van je vader en familieleden neer om aan te tonen dat zij vluchtten naar Pakistan. Hoewel deze foto's duidelijk in Pakistan genomen werden, bewijzen deze foto's niet dat jouw gezin gevlucht zou zijn naar Pakistan, laat staan dat deze jouw asielrelaas ook maar enigszins kunnen staven. Uit deze foto's kan hoogstens vastgesteld worden dat jouw gezinsleden zich op de data van de kranten in Pakistan bevonden. Naar de redenen voor dat verblijf heeft het CGVS het gissen, hoewel de andere documenten die je neerlegde een indicatie kunnen vormen.*

Naast de vele foto's uit Pakistan die je neerlegde, legde je immers ook medische documenten neer van je vader Abdullah. Ook deze documenten tonen geenszins aan dat jouw familie op basis van jouw vader zijn werk voor de NDS Afghanistan ontlucht is. Er kan slechts uit geconcludeerd worden dat jouw vader in de desbetreffende periodes in Peshawar was voor een medische behandeling. Ten slotte legde jouw voogd nog een screenshot neer van het Pakistaans nummer van jouw vader. Ook hieruit kan louter worden geconcludeerd dat jouw vader een Pakistaans nummer heeft. Er kan evenmin uit worden vastgesteld dat jouw familie Afghanistan ontluchtte omwille van het werk van jouw vader. Bovenop de reeds bijzonder beperkte bewijswaarde van de door jou neergelegde documenten dient nog te worden opgemerkt dat je geenszins aantoont dat de mensen uit deze documenten effectief je gezinsleden betreffen. De veelheid aan neergelegde foto's en medische documenten ten spijt, kan hiermee geenszins de geloofwaardigheid van jouw verklaringen en asielrelaas hersteld worden."

De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeker geen documenten heeft neergelegd die inhoudelijk verband houden met zijn vluchtrelaas, waardoor er geen documenten voorhanden zijn die afbreuk kunnen doen aan voorgaande uiteenzetting en de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.5.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.5.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om

terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.5.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van dergelijke vrees voor terugkeer wegens zijn verblijf in België, terwijl hij Afghanistan nochtans verlaten heeft na de machtsovername en hij op het moment van het persoonlijk onderhoud op 16 februari 2023 meer dan een jaar in België verbleef.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift, waar hij stelt dat hij nog jong was toen hij Afghanistan verliet en aankwam in België laat echter op geen enkele wijze toe om te concluderen dat hij zich bij terugkeer naar

Afghanistan niet meer zou kunnen conformeren aan de aldaar heersende normen en waarden waardoor hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging. Verzoeker toont op geen enkele concrete wijze aan dat hij door zijn verblijf van minder dan twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa tot gevolg heeft dat hij niet kan terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Dit geldt des te meer nu verzoeker tot zijn 14 jaar en 11 maanden in Afghanistan heeft verbleven, hij er tot de zesde klas naar school is gegaan en hij er ook naar de moskee ging om de koran te lezen (NPO, p. 4-5). Uit het geheel van voorgaande kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij in contact staat met zijn familie en dat reeds *supra* uiteengezet werd waarom geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zijn hele gezin woonachtig is in Pakistan en zijn vader in Iran (zie punt 4.5.3.6.). Dat hij aldus door zijn familie zou zijn verstoten omwille van zijn verblijf in België of buiten Afghanistan en hij er helemaal geen netwerk zou hebben, blijkt in deze stand van geding niet.

Vervolgens is het relevant erop te wijzen dat - rekening houdend met het feit dat verzoeker thans de leeftijd heeft van 17 jaar en minder dan twee jaar in België verblijft - een door louter tijdsverloop ontwikkelde levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn jonge leeftijd geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Waar hij bij zijn aanvullende nota twee getuigenverklaringen (aanvullende nota stukken 4 en 5) bijbrengt van zijn leerkrachten waaruit blijkt dat hij een zeer aangename leerling is, veel vrienden van verschillende nationaliteiten heeft en respectvol is ten aanzien van meisjes en vrouwen, hij bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting nog een schoolattest voegt alsook een CV, stelt de Raad vast dat zijn wil om werk te vinden en zijn inzet op school zeer lovenswaardig is, maar hij met voorgaande getuigenverklaringen niet in staat is om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. De overige stukken die hij voegt bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, zijnde ongedateerde foto's zonder verdere duiding alsook een verklaring die werd opgesteld door iemand anders en waarbij wordt aangegeven dat de persoon die dergelijke bewoordingen zoals weergegeven in de verklaring zou hebben geuit deze niet wenst te ondertekenen, liggen in dezelfde lijn en tonen evenmin aan dat er sprake is van enige verwestering in hoofd van verzoeker op grond waarvan hij niet meer zou kunnen aarden binnen de Afghaanse samenleving.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. ~~Door louter voor te houden dat hij jong was bij het verlaten van Afghanistan.~~ Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van

verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn gezinsleden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.5.4.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen

en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker het beweerde verblijf van zijn gezin in Pakistan niet aannemelijk heeft gemaakt en hij bovendien verklaarde dat hij met hen in contact staat. Hij maakt aldus thans niet afdoende aannemelijk dat hij er niet zou kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk en evenmin dat hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Gezien de voormelde vaststellingen te dezen volstaan om te besluiten dat de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofde van verzoeker geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, is verzoekers verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie te dezen verder niet dienstig en acht de Raad het niet nodig deze vraag te stellen. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan de Raad niet worden beschouwd als een in laatste aanleg rechtsprekende rechterlijke instantie en is de Raad hoe dan ook niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 15 maart 2017, Aquino, nr. C-3/16, r.o. 35-36).

4.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn raadsman en voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------